

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж 1 208/25
27.3.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судије Оливере Анђелковић, председника већа, Драгана Тесаровића и Весне Лукачевић, чланова већа, са вишим саветником Снежаном Доганчић, записничаром, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113 КЗ у вези члана 30 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Бакрач Михајла, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К.бр. 393/23 од 26.12.2024. године, након одржане јавне седнице већа у смислу члана 447 ЗКП, дана 27.03.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

Делимичним усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду Кбр. 393/23 од 26.12.2024. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што Апелациони суд у Београду, **окривљеног АА**, применом одредби чланова 4, 42, 45, 54, 55 и 63 КЗ, због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 у вези става 1 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђује на казну затвора у трајању од **2 (две) године и 2 (два) месеца**, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 29.03.2023. године до 05.09.2024.године, као и време проведено на мери забране напуштања стана почев од 05.09.2024. године па надаље, док се жалба јавног тужиоца у преосталом делу и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Михајла Бакрача, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, а побијана пресуда у непреиначеном делу, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр. 393/23 од 26.12.2024. године, окривљени

АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 у вези става 1 КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (две) године, у коју му се на основу члана 63 КЗ урачунава време проведено у притвору од 29.03.2023. године када је лишен слободе, као и време проведено на мери забране напуштања стана и то почев од 05.09.2024. године, па надаље.

На основу члана 264 у вези са чланом 261 и чланом 262 ЗКП, окривљени АА је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 411.845,47 динара, као и на име судског паушала износ од 25.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом, принудног извршења.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду жалбу усвоји и побијану пресуду укине и предмет упуту првостепеном суду на поновни поступак или да побијану пресуду преиначи, тако што ће окривљеног АА огласити кривим због извршења кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези члана 30 КЗ и осудити га по закону или да му због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 у вези става 1 КЗ изрекне казну затвора у трајању дужем од изречене,

-бранилац окривљеног АА, адвокат Бакрач Михајло, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и одлуке о трошковима, са предлогом да другостепени суд усвоји жалбу у смислу свих жалбених навода и преиначи првостепену пресуду, те да окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 2 у вези става 1 КЗ или да исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

У одговору на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, изјављену против пресуде Вишег суда у Београду Кбр. 393/23 од 26.12.2024. године, бранилац окривљеног АА, адвокат Бакрач Михајло, предложио је да Виши суд у Београду одбије жалбу Вишег јавног тужилаштва од 16.01.2025. године као неосновану у целости.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду, у свом поднеску Ктж.бр. 226/25 од 05.02.2025. године предложио је да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и донесе одлуку у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалби и одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Бакрач Михајла.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у присуству браниоца окривљеног АА, адвоката Бакрач Михајла, а у одсуству јавног тужиоца Апелационог

јавног тужилаштва у Београду и окривљеног АА, уредно обавештених, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва из Београда, донео одлуку као у изреци пресуде.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП и указује да у пресуди нису наведени разлози о чињеницама који су предмет доказивања.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Бакрач Михајла, побија се првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 11 и става 2 тачка 2 ЗКП и указује да је изрека ожалбене пресуде неразумљива, разлози пресуде су противречности изреци, пресуда садржи знатну противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде и садржини исправа или записника и самих тих исправа или записника.

Међутим, Апелациони суд у Београду изнете жалбене наводе оцењује као неосноване, јер је по налажењу овога суда, противно наводима у жалбама, изречена пресуда јасна и разумљива и садржи све чињенице и околности које представљају обележје кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, а од којих зависи правилна примена закона и одлука у погледу правне квалификације дела, пресуда не садржи противречности ни међусобне, ни у односу на садржину изведених доказа, а првостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао јасне и правилне разлоге за своју одлуку, заснивајући пресуду на доказима који су у свему изведени у складу са одредбама Законика о кривичном поступку.

Жалбеним наводима јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона и указује да је окривљени у три наврата, најпре рукама задао оштећеном ББ ударце у пределу главе, а након што је оштећени кренуо да се удаљава ка излазним вратима сплава, окривљени је убразаним кораком кренуо за њим, сустигао га је код излаза и оштрим предметом, највероватније ножем, задао оштећеном више повреда, које су у време наношења скупно процењене представљале тешку телесну повреду опасну по живот, те да је опасност по живот оштећеног према налазу и мишљењу вештака др Јелене Мицић Лабудовић, била трајно отклоњена правовремено примењеним адекватним мерама лечења, а такође се истиче да је вештак др Светислав Мишковић апсолутно искључио могућност страха високог интензитета код окривљеног, који је био у једноставној алкохолној опијености, па је на основу наведених доказа неспорно постојање умишљаја. Указује се да је првостепени суд извршио преквалификацију кривичног дела са кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези члана 30 КЗ на кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 2 у вези става 1 КЗ и услед тога повредио кривични закон јер примењује закон који се у конкретном случају не може применити.

Апелациони суд у Београду ове жалбене наводе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду оцењује као неосноване, из разлога што је првостепени суд приликом доношења побијане пресуде правилно и потпуно утврдио чињенично стање када је нашао да је окривљени АА извршио кривичноправне радње, ближе наведене у изреци побијане пресуде, правилно налазећи да су се у његовим радњама стекла сва битна обележја кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 у вези става 1 КЗ, а не кривичног дела убиство из члана 113 КЗ у покушају у вези члана 30 КЗ, како му је то оптужницом Вишег јавног тужилаштва у Београду стављено на терет.

Наиме, из радњи окривљеног, које је првостепени суд на несумњив и поуздан начин утврдио и по ставу Апелационог суда у Београду, насупрот жалбеним наводима јавног тужиоца, не произлази да је умишљај окривљеног био усмерен да оштећеног ББ лиши живота, већ да је, по правилном налажењу првостепеног суда, окривљени био свестан да задавање удараца у пределу главе оштећеном, а посебно убод ножа у тело оштећеног и то више убода, може тело да тешко повреди и здравље оштећеног наруши, те да је нож средство које то може да учини, па је на наступање последице пристао.

Стоји чињеница да је окривљени оштећеном ножем нанео описане повреде у виду убодина свестан да му тим ножем може нанети тешку телесну повреду, међутим на то да умишљај окривљеног критичном приликом није био усмерен на лишавање живота оштећеног, и по ставу овога суда, указује и чињеница да се окривљени и оштећени до критичног догађаја нису познавали, што произилази из чињеничног стања и исказа и окривљеног и оштећеног, па самим тим нису били ни у каквом ранијем сукобу, да се ради о догађају који је очигледно ситуационог карактера, као и да је претходила туча на сплаву, те да је окривљени употребио предметни нож тек након што је оштећени бацио столицу ка учесницима опште туче, а при томе, према налазу и мишљењу судског вештака др Мишковић Светислава, окривљени се критичном приликом налазио у једноставној алкохолној опијености, те да је акутна алкохолисаност смањила његову способност рационалног размишљања и довела га до тзв. “алкохолне амнезије”, а такође је, по наводима одбране имао амнезију за инкриминисани догађај.

Стога правилно закључује првостепени суд да намера окривљеног пре самог догађаја ни на који начин није била да оштећеног лиши живота, такође имајући у виду и да је након што је оштећени пао испред сплава, окривљени напустио лице места и удаљио се у непознатом правцу, при чему, по правилном налажењу првостепеног суда, да је имао намеру да га лиши живота, окривљени би исто довршио

Жалбом браниоца окривљеног се побија првостепена пресуда због погрешно утврђеног чињеничног стања и указује да првостепени суд ожалбеном пресудом у потпуности прихвата налаз о компаративном вештачењу од 31.05.2023. године од стране Националног центра за криминалистичку форензику, а којим налазом је утврђено да критичном приликом окривљени АА на фотографији број 11, а која фотографија је скинута са камера, а такође скриншотована и анализирана у детаље, у

руци држи предмет налик на нож, а овакав налаз је децидирано унет у тачку 4 мишљења овог вештачења, те дакле НЦКФ као специјална установа за вештачење, опремљена најновијом технологијом, не може са сигурношћу да утврди шта окривљени АА држи у руци, међутим првостепени суд занемарује ову специјализовану установу и на претресу скриншотом на обичном компјутеру голим оком са сигурношћу утврђује да окривљени у рукама има нож, те је по ставу браниоца нејасно да ли првостепени суд у потпуности прихвата вештачење НЦКФ или га прихвата делимично и сам вештачи нешто што је ван знања и вештине суда. Такође се указује да суд окривљеног оглашава кривим на основу јединог, при томе потпуно непоузданог доказа, снимка са видео камере, те да овај видео запис на који се првостепени суд позива и који погрешно и конструисано тумачи, нема упоришта нити у једном другом доказу. Истиче се да првостепени суд најпре на записнику са главног претреса од 09.04.2024. године, а потом и у својој пресуди од 26.12.2024. године, као апсолутно тачну и са извесношћу утврђену чињеницу узима да је окривљени задао убоде оштећеном, иако се на камерама као једином доказу види само и једино да окривљени замахује руком у којој држи нешто налик ножу према оштећеном, дакле, изрека ожалбене пресуде да је окривљени оштећеном задао ножем више повреда и убодина је неутемељена у доказима и није адекватна и ваљана као одлучна чињеница поткрепљена јасним доказима од стране првостепеног суда. Даље се истиче да је судски вештак у свом исказу навела да би правац канала бочне стране трбуха код ББ могао да укаже да је нападач виши од жртве али уколико је ова повреда нанета када су нападач и жртва били у неком од усправних положаја, те да првостепени суд погрешно интерпретира овај налаз, јер налази да се из видео записа види да је оштећени ББ у тренутку када окривљени замахује руком да би оштећеног наводно убо у полусавијеном положају. Такође је став браниоца да, имајући у виду да видео запис јасно показује да замахивање, односно наводно убадање окривљени чини према оштећеном у веома кратком временском интервалу од 3 до 4 секунде, где се положај тела није уопште битно мењао, онда и овај део налаза вештака где вештак дозвољава могућност да су све најозбиљније ране оштећеном нанете од стране два лица и то једног који је деснорук и другог који је леворук, а све према динамици догађаја, додатно значајно компромитује закључак првостепеног суда да је окривљени задао ране оштећеном ББ. Указује се да су два НН лица, са којима се оштећени појављује у 02:31:41 часова на камери бр 4 која снима простор испред улаза на сплав и где се види да оштећени истрчава са сплава, да за њим иду ова два НН лица, да оштећени пада испред улаза на сплав и да ова два НН лица стоје изнад њега, у периоду од 4 секунде и у простору који није покривљен камерама, такође могла да задају ове убодне ране оштећеном. Бранилац истиче да сви докази говоре у прилог томе да се окривљени није крио и да није знао за последице туче на сплаву, као и да је био спреман да се сам одазове полицији.

Међутим, жалбени наводи браниоца окривљеног нису могли бити прихваћени као основани.

Наиме, и по оцени овога суда, првостепени суд је правилно, потпуно и свестрано ценећи све изведене доказе, одбрану окривљеног АА, сведока оштећеног ББ, сведока ВВ, ГГ, исказа судских вештака др Мишковић Светислава и др Јелене Мицић

Лабудовић, као и писане доказе који се налазе у списима предмета, како појединачно, тако и у међусобној повезаности, поуздано утврдио све оне чињенице које су одлучне за доношење законите одлуке у овој кривично-правној ствари. Иначе, жалбом браниоца окривљеног се не указује на постојање неке чињенице, околности или доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда, а који би довели у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, већ се само износи сопствена оцена изведених доказа и одбрана окривљеног, што је све првостепени суд имао у виду и по налажењу овога суда правилно оценио и за своје закључке дао јасне, логичке, ваљане и у свему прихватљиве разлоге.

Првостепени суд, полазећи од навода тужиоца и одбране окривљеног, као и осталих изведених и прихваћених доказа, у образложењу ожалбене пресуде на страни 21. наводи чињенице које међу странкама нису биле спорне и за исте даје јасне, детаљне и за овај суд у свему правилне разлоге, те је правилно делимично прихватио одбрану окривљеног и то у делу у којем је окривљени навео да је дана 19.03.2003. године после поноћи, након што је дана 18.03.2003. године претходно био на ручку у ... где је пио алкохол, дошао на сплав “...” и за столом је седео са својим дугогодишњим другарима ДД и ЋЋ и са још неким људима које није познавао, да је после краћег времена дошло до кошкања између неких гостију који су били у локалу, те да се након критичног догађаја пробудио код брата у стану, где је након пар дана и лишен слободе, налазећи да је иста јасна, логична и у складу са осталим изведеним доказима.

Такође, правилно је првостепени суд делимично прихватио исказе сведока оштећеног ББ, те исказе сведока ЋЋ, ДД, ГГ, ЕЕ и ЖЖ и то у погледу неспорно утврђених чињеница да је претходно, пре критичног догађаја на сплаву ..., поред тоалета сплава настала општа туча, која је започета од стране НН мушких лица, која се из дела тоалета сплава ширила ка његовој средини односно до стола који се налазио у ћошку сплава, за којим је седео оштећени, при чему ни окривљени ни оштећени нису били иницијатори истог, правилно налазећи да су у наведеном делу исти јасни, логични и међусобно сагласни. Такође, првостепени суд и по оцени овога суда, правилно није прихватио исказе сведока ЋЋ и ДД, посебно у делу у којем су навели да нико од њих није учествовао у тучи, као и да је окривљени био са њима, да није ништа радио, да се није тукао, нити је њега неко дирао, с обзиром да су по правилном налажењу првостепеног суда ово невешти покушаји наведених сведока да окривљеном помогну, односно да се на тај начин допринесе умањењу његове кривице, обзиром да је реч о пријатељима окривљеног, а такође је правилно оценио да су искази сведока ЗЗ, ИИ и ВВ, без утицаја на другачију одлуку суда јер су имали само посредна сазнања о критичном догађају и за то је у образложењу пресуде на страни 21. дао јасне и аргументоване разлоге.

Првостепени суд је ценећи доказе како појединачно, тако и у њиховој међусобној вези, правилно и потпуно утврдио чињенично стање ближе описано у изреци првостепене пресуде. Овакво чињенично стање првостепени суд је по налажењу Апелационог суда у Београду као другостепеног, правилно утврдио увидом у садржину видео записа са сплава “...”, који је презентован на главном претресу, при чему је

првостепени суд на основу снимка анализирао спорни део тока догађаја, те је правилно на основу репродукције снимка закључио шта се тачно и на који начин догодило критичном приликом дана 19.03.2023.године.

Правилно је првостепени суд нашао да је критичне вечери дошло до вербалне расправе између окривљеног АА и оштећеног ББ и то тако што се оштећени упутио ка вратима тоалета сплава, након чега је у 01:24:03 устао окривљени од стола и пришао вратима тоалета сплава где је стајао оштећени и том приликом се ту, испред тоалета, тачније улаза у тоалет, између њих одвијала вербална расправа, којој су присуствовала и два лица која су седела за столом окривљеног, након чега су се разишли, а након десетак минута и то у 01:36:53 часова, оштећени је устао од стола, пришао окривљеном који седи за столом, нешто му говорио, након чега су обојица заједно изашли са сплава, започели расправу, након чега су им се придружила остала мушка лица, након тога су се окривљени и оштећени удаљили од осталих, разговарали су, након тога се приближили осталима који су стајали испред сплава, које расправљање је трајало извесно време, да би окривљени показао руком осталим лицима да се врате на сплав, загрлио се са оштећеним и поздравио и након тога су се вратили у унутрашњост сплава. Након што је неспорно између НН мушких лица избио физички сукоб, који се из дела тоалета сплава ширио ка његовој средини, односно до стола који се налазио у ћошку сплава за којим је седео оштећени, правилно је првостепени суд утврдио да је оштећени покушао да развоји учеснике и смири ситуацију, да би након тога окривљени пришао месту где је била туча и то у налету, при чему није било уочљиво да ли је учествовао у тој тучи, већ је уочено да је окривљени ногама ударао лице које је било на земљи, што није био овде оштећени, након чега је окривљени у три наврата и то у 02:30:08 руком ударио у лице оштећеног, затим када је туча очигледно била раздвојена, оштећени је бацио столицу ка учесницима туче, на њега је поново кренуо окривљени, ударајући га у пределу главе, да би се оштећени потом удаљавео ка излазним вратима сплава, а за њим уобразним кораком кренуо је и окривљени.

Такође је репродукцијом снимка са камере из другог угла сплава поред шанка наведеног угоститељског објекта, а потом и скриншотом снимка, првостепени суд правилно утврдио да је у 02:31:37 окривљени АА више пута покретима руке и предметом који је држао у десној шасти, ножем, задао ударце у пределу тела оштећеном, да би након тога наведени предмет, нож, ставио у панталоне и прекрио га дуксом, да би се потом вратио у унутрашњост сплава, покрио лице и изашао у 02:32:33 са прслуком на глави. Правилно је првостепени суд прегледавањем камера из различитих углова унутрашњости сплава, утврдио да је окривљени, након што је оштећеном задао ударце руком у пределу главе, те након што је оштећени претходно бацио столицу ка учесницима туче и након тога кренуо ка излазу са сплава, убрзано кренуо за оштећеним, те да га је сустигао код излаза са сплава, након чега му је ножем задао убоде у пределу тела. Такође, супротно жалбеним наводима браниоца, чињеница да сведок ЖЖ није видео да је неко у тучи користио нож или друго оружје, као и да сведок ЕЕ није видео да је неко у тучи користио нож или друго оружје, као и да сведок ЕЕ није знао ко је нанео повреду оштећеном ББ, по правилном налажењу првостепеног суда не ослобађају окривљеног кривице обзиром да је потпуно јасно да наведени

сведоци нису видели моменат повређивања оштећеног, односно моменат задавања убодина оштећеном од стране окривљеног. Исто тако, супротно жалбеним наводима, чињеница да је сведок ГГ навео да није видео да је окривљени имао нож са собом, по правилном налажењу првостепеног суда не значи истовремено да га окривљени није носио, нарочито имајући у виду неспорну чињеницу да се на снимку јасно види да је окривљени након наношења убода оштећеном нож вратио за појас и исти сакрио испод дукса. Такође је супротно жалбеним наводима, правилно првостепени суд, у вези са исказима сведока да је било још два лица која су са собом носила нож, те имајући у виду вештачење Националног центра за криминалистичку форензику, нашао да није утврђено да су та НН лица наведена у допунском вештачењу нанела повреде оштећеном ББ.

Стога је правилно првостепени суд закључио да је оштећени наведене повреде задобио управо приликом изласка са сплава, а не и током опште туче, а што је потпуно утврђено прегледом сигурносних камера, те да је наведене повреде задобио деловањем и активностима које је у односу на њега предузео управо окривљени АА, те правилно у вези са наведеним није прихватио исказ оштећеног ББ у делу у којем је навео да није знао да је убоден у стомак, нити да је видео да је окривљени имао код себе нож, шрафцигер или било шта од оружја, односно да не може са сигурношћу да тврди да ли је ударен, правилно налазећи да је за суд неприхватљив и нелогичан.

Правилно је закључио првостепени суд да је окривљени био тај који је руком у три наврата наносио повреде оштећеном у пределу главе, а које повреде су и констатоване од стране судског вештака Јелене Мицић Лабудовић, која у свом налазу и мишљењу, који је првостепени суд правилно прихватио и на основу кога је првостепени суд правилно утврдио врсту, тежину и механизам наношења телесних повреда оштећеног, наводи да су све повреде које је у предметном догађају дана 19.03.2023. године задобио ББ, последица вишеструког дејства механичког оруђа и у време наношења скупно процењене представљале су тешку телесну повреду опасну по живот, те да опасност по живот која је била нужно садржана у карактеру убодина десне и леве бочне стране трбуха (убодима трбушног зида, јетре и жучне кесе и попречног дела дебелог црева праћене изливом крви у трбушну дупљу), узимајући у обзир врсту и карактер повреде, била је трајно отклоњена правовременим примењеним адекватним мерама оперативног лечења.

Такође је првостепени суд из исказа вештака, која је у свом налазу на главном претресу навела да би правац канала бочне стране трбуха код ББ могао да укаже да је нападач виши од жртве али уколико је ова повреда нанета када су нападач и жртва били у неком од усправних положаја, као и то да уколико је међусобни положај жртве и нападача био другачији, онда се није могла проценити висина нападача у односу на висину жртве, правилно закључио да није неспорно утврђено да је нападач био виши од оштећеног, већ да је њихов међусобни положај могао да укаже да је нападач виши од жртве и то само уколико су били у неком од усправних положаја, а што је суд правилно и утврдио детаљним прегледом снимка камере ("xvr ch3 main 2023 0319020000 20230319023836") из кога произилази да је окривљени приликом наношења оштећеном

повреда наведених у изреци и образложењу побијане пресуде, а које су нанесене најмање једнократним директним дејством оштрице активно замахнутог механичког оруђа, у које између осталог спада и нож, био у усправном положају и да се оштећени ББ налазио у полусавијеном положају, а супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног. Вештак је на главном претресу објаснила и да је могуће да су повреде нанете од стране две особе односно да је једна нанета од стране нападача који је нож држао у десној, а друга када је нападач нож држао у својој левој руци само уколико се изоловано посматрају локализација и правци канала убода на десној и левој бочној страни трбуха, што се није могло поуздано утврдити због положаја жртве и нападача током доношења повреде, те је правилно првостепени суд прегледом снимка, а у вези са наведеним, потпуно и јасно утврдио да се оштећени ротирао својим телом приликом напада од стране окривљеног, те да је окривљени нанео повреде оштећеном како на десној, тако и на левој страни тела оштећеног, а супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног. У вези с тим, правилно је првостепени суд у конкретном случају утврдио да је постојала и директно-узрочна последична веза између повреде задобијене критичном приликом и повређивања оштећеног од стране окривљеног на начин како је то описано у образложењу пресуде.

Такође, у конкретном случају, ни након допунског вештачења, као и самим допунским вештачењем првостепени суд није утврдио да је неко носио поломљену пепелару или поломљену флашицу, при чему ни НН лица која су евентуално и држала ножеве у својим рукама нису била у непосредној близини оштећеног у тренутку када је исти и задобио наведене повреде јер је управо на снимцима сигурносних камера сплала ... јасно уочено и неспорно утврђено да је окривљени био тај који је више пута предметом који је држао у руци, ножем, оштећеном нанео више убодина описаних како у налазу вештака медицинске струке, тако и у изреци и образложењу пресуде, а поред наведеног, између осталог, окривљени није спорио да је на себи носио светло сиви дукс са капуљачом, црне панталоне и црне патике, са белим детаљима, а да је оштећени иначе мушко лице тамне косе, са брадом, на себи имао и наведеном приликом носио дукс тегет боје, са апликацијом беле боје, која се налазила у пределу груди са леве стране и фармерке. Правилно је првостепени суд имао у виду и сам след догађаја, да су камере биле постављене на сплаву ... из више углова, а које су и прегледане на главном претресу, те да је утврђен след кретања окривљеног и оштећеног, те да је и тиме и поред неспорно утврђеног идентитета, осим одеће утврђено да је на снимку уочен управо оштећени како задобија убодине. Такође, у погледу предмета који је окривљени држао у руци, правилно је првостепени суд приликом прегледа сигурносних камера на главном претресу забележио и снимак екрана видео снимка, скриншот, наведено констатовао на записнику и приказао странкама у поступку, а на коме је, супротно жалбеним наводима браниоца, на јасан и недвосмислен начин утврђено да је окривљени у својој десној руци држао нож. Стога је, супротно жалбеним наводима, правилан закључак првостепеног суда да је у конкретном случају окривљени у својој десној руци држао нож црне боје, те да је управо дејством оштрице и шиљка истог у пределу тела оштећеног, истом нанео наведене повреде описане у изреци и образложењу пресуде.

Стога правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног, који је негирао извршење предметног кривичног дела и који се за делове који су битни за предмет оптужбе изјашњавао да се ничег не сећа, а када је презентован видео запис такође је говорио да се тих делова не сећа.

По налажењу овога суда, првостепени суд је аргументовано образложио зашто је на основу постојећих доказа дошао до закључка да је окривљени АА, поступањем на већ описан начин, предузео противправне радње за које га је огласио кривим.

Апелациони суд у Београду је код таквог стања ствари у потпуности прихватио став првостепеног суда у погледу оцене одбране окривљеног и оцене свих доказа изведених током поступка, при чему је првостепени суд све изведене доказе критички анализирао, ценио сваки појединачно и довео их у међусобну везу повезивањем чињеница које неспорно произлазе из изведених доказа и за свој став дао јасне, недвосмислене, довољно аргументоване и за Апелациони суд у Београду у свему прихватљиве разлоге и на тако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон, када је нашао да су се у радњама окривљеног АА, стекла сва битна обележја кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 у вези става 1 КЗ, правилно налазећи да је окривљени АА критичном приликом поступао са умишљајем као обликом кривице и то евентуалним умишљајем у односу на радњу извршења кривичног дела тешка телесна повреда, да је био свестан да може учинити дело па је на то пристао, као и то да је окривљени био свестан и да је његово дело забрањено, поступајући при том у стању урачунљивости, која је била смањена до степена битног, али не и битно услед једноставне алкохолне опијености, док се супротни жалбени браниоца окривљеног, којима се првостепена пресуда оспорава због повреде кривичног закона, оцењују као неосновани.

Међутим, по налажењу Апелационог суда у Београду, основано се жалбом јавног тужиоца истиче да је првостепени суд приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције дао превелики значај олакшавајућим околностима на страни окривљеног, док са друге стране није довољно ценио отежавајућу околност - његову ранију осуђиваност због истог кривичног дела, те изречену ефективну казну затвора.

Сходно напред наведеном, имајући у виду све олакшавајуће и отежавајуће околности које је првостепени суд правилно нашао на страни окривљеног, а дајући им адекватан значај, при томе ценећи степен кривице окривљеног, тежину извршеног кривичног дела, јачину повреду заштићеног добра, личност окривљеног и његове личне прилике, Апелациони суд у Београду је, усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, првостепену пресуду преиначио у погледу одлуке о казни, тако што је, применом одредбе члана 4, 42, 45, 54, 55 и 63 КЗ, окривљеног АА, због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 2 у вези става 1 КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 2 (два) месеца, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 29.03.2023. године до 05.09.2024. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана почев од 05.09.2024. године па надаље, налазећи да је

овако изречена казна нужна мера кривично-правне заштите и да ће се једино ефективном казном затвора, у наведеном трајању, у потпуности остварити сврха кажњавања, прописана одредбом члана 42 КЗ, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4 став 2 КЗ, то јест да ће се казном затвора у наведеном трајању у односу на окривљеног АА у довољној мери утицати да убудуће не врши иста или слична кривична дела, као и на друге да не чине кривично дело.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, Апелациони суд у Београду као другостепени налази да је правилно првостепени суд донео одлуку о трошковима кривичног поступка на основу члана 261 и члана 262 ЗКП, за који закључак је дао разлоге на страни 30. образложења пресуде које у свему као правилне прихвата и овај суд.

На основу напред наведеног, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде, на основу одредбе члана 457 и 459 ЗКП.

**Записничар-виши саветник
Снежана Доганџић,с.р.**

**Председник већа-судија
Оливера Анђелковић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**